De Ambtenaar

Maandblad van de Algemeen Nederlands Antilliaanse Ambtenarenbond Aruba

5DE JAARGANG No. 9 NOVEMBER 1969

Een waarlijk klein eiland

Maar toch een geboorteland

Met zweet op haar voorhoofd

En gesterkt door geloof

Van een volk in haar kracht

Tot eenheid gebracht

Nnelg

Deze Maand

REDACTIE:

R.G. ROBLES
Fahrenheitstra. 20
Tel. 2000-1433

A.R. WARREN
G. Madurostr. 43
Tel.: 1124-3372

Publicidad EXITO

AAN:

ALHIER

REDACTIONEEL

U zult hoogstwaarschijnlijk eind vorige maand Uw ambtenaar gemist hebben, iets dat helemaal klopt. Dit is een gevolg van diverse wijzigingen die zich in de structuur van "De Ambtenaar" hebben voltrokken. De redactie heeft de advertentieexploitatie in eigen handen genomen en dit heeft er toe geleid dat "De Ambtenaar" voortaan bij de VAD gedrukt zal worden hetgeen zoals U nu reeds hebt kunnen merken aanzienlijk heeft bijgedragen tot een betere opzet. Met ingang van de maand januari 1970 zal aan de redactie worden toegevoegd als redacteur de heer Silvio Croes terwijl met ingang van dezelfde datum de heer A.R. Warren met buitenlands verlof gaat.

Wij vragen wederom Uw aandacht voor ons verzoek in de vorige Ambtenaar om Uw huisadres naar de redactie op te sturen aangezien binnenkort de verzending van "De Ambtenaar" per post zal gaan geschieden.

Wij vestigen nogmaals de aandacht op het feit dat "de Ambtenaar" gaarne iets van haar lezers wil vernemen en aldus trachten de verlangens die onder hen heersen te verwezenlijken. Ingezonden stukken dienen voor de 5e van de maand in het bezit van de redactie te zijn waarna zij nog diezelfde maand geplaatst zullen worden.

Redactie "De Ambtenaar"

TOERISME OP ARUBA.

Momenteel is de meest in opkomst zijnde industrie de "toeristenindustrie". Vooral op de Antillen is het toerisme de laatste jaren enorm gegroeid. Deze groei is aan twee factoren te danken geweest n.l. 1e het feit dat Fidel Castro Cuba heeft omgezwaaid van Democratie naar Communisme: Alhoewel we kunnen stellen dat die Democratie van Cuba ook maar een farce was onder Fulgencio Batista is in elk geval wel vast komen te staan dat de economie van Cuba er enorm op achteruitgegaan is. Het feit dat de Amerikaanse regering haar ingezetenen heeft verboden naar Cuba te gaan dat vroeger honderden florerde hotels telde, had als gevolg dat de toeristen naar andere vakantieoorden zochten van welk feit de Antillen profiteren. Na de bouw op Aruba van het Aruba Caribbean en op Curacao het Intercontinental hotel is het toerisme op de Antillen gestadigd op gang gekomen. Nadat de groei van het toerisme zich manifesteerde ging men koortsachtig op zoek naar verdere mogelijkheden. Wij denken hierbij o.a. aan de ferry-verbinding met Venezuela, die tot nu toe er helaas niet is maar waarvan wij hopen dat het niet zo lang meer op zich zal laten wachten. Verder zien wij dat de Chandaris-line Aruba als thuishaven heeft aangemerkt voor één van haar cruise-schepen terwijl de andere Aruba in haar vaarroute heeft opgenomen. Men tracht steeds meer cruises naar Aruba te brengen wat tot nu toe aardig lukt als wij zien dat in het hoogseizoen er welhaast wekelijks en soms tweemaal per week Aruba aangedaan wordt, door één of meer cruiseschepen.

Men is verder gegaan met de bouw van hotels en wij kunnen nu wel ongeveer stellen dat Aruba er een aantal hotels heeft die voor geen enkel ander land hoeven onder te doen. Echter bestaan er naar onze mening té weinig hotels van de middenklasse dus geen luxueuse hotels zoals Aruba Caribbean, Sheraton, Holiday Inn maar meer het type van Manchebo die de Amerikaanse middenstander kan opvangen. Men kan echter wel stellen dat indien het toerisme op deze wijze blijft groeien zij zeer binnekort de olie als grootste industrie van Aruba zal verdringen. Echter bestaat er een zeer grote vrees bij het toeristen industrie. En die vrees is een gevolg van het feit dat het toerisme enorm conjunctuurgevoelig is.

Wat helaas ook niet bijgedragen heeft tot de groei van het toerisme is de dag 30 mei 1969 en dan met name op Curacao.

De gebeurtenissen die zich op Curacao hebben afgespeeld worden helaas ook op Aruba afgewenteld en wel in die zin dat er overal te lezen staat de "Nederlandse Antillen" terwijl dit feitelijk een volledig Curaçaose aangelegenheid is.

In dit verband kan men het streven van de commissie t.b.v. afscheiding Aruba van Curacao) zeer begrijpelijk vinden.

Maar wij zijn er van overtuigd dat Aruba indien zij op dezelfde voet doorgaat zeer zeker een bloeiende toeristenindustrie op poten kan zetten.

DE „AMBTENARENRECHTER"

Kada anja e kantidat di miembro ku ta hiba nan kaso dilanti di „ambtenarenrecherter" ta birando mas grandi. Esaki ta nifika ku kada anja tin mas i mas miembro ku ta akudi serka ANAAB pa nos sindikato paga e gastonan di abogado.

Den e kantidat kresiente aki, nos a ripará ku tabatin hopi miembro kende no ta bon na haltura di loke nan mester hasi ora nan hanja nan mes den un sitwashon inhusto o dilanti un desishon di Gobierno ku segun nan ta perhudika nan persona. E fout mas grandi ku un empleado por hasi ta, di warda muchu largo promer ku e tuma kontakto ku Direktiba di ANAAB. Un empleado di Gobierno tin 30 (trinta) dia pa hasi un reklamo kontra un desishon ku Gobierno a tuma tokante su persona. Esaki ta un di su deretjonan segun artikulo di e P.B. 1951, no. 134, art. 41. Pero ta sosede ku masha hopi hende no ta na haltura di e areglo aki i di e manera ei nan ta laga e trinta dianan ei pasa sin ku nan ta aktwa. Konsekwensha ta ku e reklamo o proteso kontra e desishon di Gobierno ta perde masha hopi di su forsa juridiko.

P'ESEI: SORU PA BO TUMA KONTAKTO KU E ADVISOR DI ANAAB O KU DIREKTIBA ASINA KU BO KERE KU GOBIERNO A TUMA UN MEDIDA INHUSTO KONTRA BO PERSONA. NO INFORMA AKI-I-AJA SO I LAGA TEMPU BULA. PRESENTA BO KASO IMMEDIATAMENTE SERKA ANAAB PA NAN DUNA BO KONSEHO KIKO BO POR O MESTER HASI.

Un otro kos ku sa sosode, ta, ku un miembro mes ta bai serka un abogado i e ta kuminsa ku su kaso na Ambtenarenrechter, anto despwes e ta aserka ANAAB pa ajudo finanshero. Esaki tambe ta kompletamente robes i poko elegante.

Ora un miembro di ANAAB disidi ku e kier hiba su kaso adilanti serka ambtenarenrechter i e kier hanja ajudo finanshero, e mester duna Direktiba tjèns pa husga su kaso i disidi, sin ningun preshon, si su kaso ta suffisiente fundá En general Direktiba ta konsulta un abogado pa esaki duna un idea di e possibilidatnan ku e kaso tin si hibé adilanti. Despues ora e desishon kai ku ANAAB lo tuma e gastunan pa su kwenta, anto e miembro mes ta disidi kwa abogado e lo aserka pa defende su kaso.

E sistema aki a krese durante ultimo anjanan, ie motibu principal di e sistema aki ta pa efita ku plaka di sindikato ser gastá na kasonan ku no tin ningun tjens ora nan bai adilanti.

ANTILLIAANSE REISVERENIGING

De "Antilliaanse Reisvereniging" (A. R.V.) is voor velen geen onbekende op Aruba, Bonaire en Curacao meer. De aktiviteiten van resulteerde in een gestadige groei van de vereniging op de Antillen.

Zoals uit het voorgaande blijkt heeft de vereniging afdelingen op de Benedewindse eilanden. De mogelijkheid bestaat om ook op de Bovenwinden, in Suriname en in Nederland een afdeling op te richten. Als overkoepelend orgaan is er een hoofdbestuur bestaande uit leden van de diverse afdelingen.

De vereniging organiseert regelmatig groepsreizen als middel tot ontspanning van haar leden, welke reizen tevens een grotere uitwisseling bevorderen tussen de Antillen en de ons omringende landen, met als gevolg grotere bekendheid met, en derhalve meer begrip en belangstelling voor zeden en gewoonten van andere landen en volken. De tot dusver georganiseerd reizen kunnen als zeer succesvol worden aangemerkt. .

Door contacten te leggen en te onderhouden met belanghebbende instanties en bedrijven in binnen- en buitenland zijn gunstige resultaten bereikt wat betreft reis- en verblijfkosten en tours. Deze voordelige voorwaarden hangen

echter nauw samen met de grootte van de groepen.

Aan belangrijke middelen om te komen tot het gestelde doel van ontspanning en blikverruiming zijn:

a. het verspreiden van interessante folders;
b. het vertonen van films;
c. het houden van bijeenkomsten en lezingen.

Voor het jaar 1970 wordt een reisgids uitgegeven waarin een gevarieerd aantal reizen is opgenomen. De reizen dienen voor de leden als richtlijn bij het uitstippelen van vakanties. In bijzondere gevallen kunnen andere reizen worden georganiseerd, indien de leden zelf groepen van ca, 15 personen voor een bepaalde reis samenstellen.

Alle gewenste inlichtingen alsook t.a.v. van het lidmaatschap zullen op Uw verzoek door één der bestuursleden worden versterkt.

Voor Aruba

K. Norder - Spaans Lagoenweg 15 Tel. 7191.
Mej. C. Nijbroek - Reamurstraat 12
B.J. den Dunnen - Savaneta 245B
S. Punt - Cura Cabai 15
W. Beltman - Rooi Master 17A
J.S. Kuiperdal - Cura Cabai 52
J. Martens - Pos Chiquito
C. Hart - Colombiastraat 4. Tel 1807.

De volgende reizen worden aangeboden.

Suriname

25 dagen - Vertrek 8 december 1969, terugkeer 2 januari 1970. Acommodatie: Aangeboden wordt: vliegkosten; vervoer; tour en 3 maaltijden.
De prijs voor Aruba en Bonaire bedraagt *f* 395,— per persoon. Voor Curacao *f* 375,—.
Opgave tot deelname: Afdeling Aruba bij mej. C. Nijbroek, Reamurstraat 12, tel. 3265.
Afdeling Bonaire bij mej. O. Cicilia, Antriol 247, tel. 4293.
Afdeling Curacao bij de heer R. Doest, Troepiaalweg 3, tel. 9-4356
Sluitingsdatum: 15 november 1969.

Caracas

Bij voldoende doelname zal er een drie-daagse tour naar Caracas worden georganiseerd van Zaterdagmiddag 13 december tot maandagavond 15 december. 1969. Prijs *f* 90,— per persoon.
Aangeboden wordt: vliegreis, vervoer van en naar hotel, logies (zonder maaltijden) en 2 tours. Deze prijs geldt ook voor de Afdelingen Aruba en Bonaire.
Inschrijving Afdeling Aruba bij Mej. C. Nijbroek, Reamurstraat 12, tel. 3265 en Hr. C. Hart, Colombiastraat 4, tel. 1807.

Medellin

Bij voldoende deelname zal een reis worden georganiseerd naar Medellin en wel van 25 tot 28 december 1969. De reissom bedraagt voor leden van Aruba, Bonaire en Curacao *f* 180,— per persoon. Kinderen tot 12 jaar betalen *f* 130,—.

In de reissom zijn begrepen vliegreis, accomodatie (zonder maaltijden), vervoer van en naar het vliegveld en excursies.

Opgave tot deelname kan worden gedaan bij de personen genoemd onder de reis naar Caracas.

Sluitingsdatum voor inschrijving van beide reizen: 30 november 1969.

Caracas (KERSTTRIP)

Vertrek 24 december en terugkeer 28 december 1969.
Prijs voor Aruba *f* 101,— per persoon.
Prijs voor Curacao en Bonaire *f* 95,— per persoon.
Aangeboden wordt: vliegreis, transport van vliegveld naar hotel v.v., accommodatie in hotel Del Comercio en een tour.
Inschrijvingen voor Aruba: Hr. J. Kuiperdaal, Cura Cabai 52, tel. 7423.

De gelegenheid bestaat om 2 dagen en één nacht door te brengen in Merida. Hiervoor wordt *f* 135,— extra in rekening gebracht. Of bestaat de gelegenheid om 2 dagen en een nacht door te brengen in Canaima. Hiervoor wordt *f* 185,— extra in rekening gebracht per persoon.
Sluitingsdatum voor inschrijving: 6 december 1969.

Mexico

Wereldkampioenschap Voetballen — mei/juni 1970.

Om een peiling te hebben voor deze reis worden deelnemers verzocht zich zo spoedig mogelijk op te geven bij de volgende bestuursleden:
Hr. W. Beltman, Rooi Master 17A, tel. 6279 voor Aruba.

VAN DE POESPAS AF EN DE BAK IN

Na de Derde Dinsdag in september zal de Tweede Kamer zich buigen over een wetsvoorstel van minister Polak. Dit voorstel bevat enige wijzigingen van de artikelen in het wetboek van strafverordening over de voorlopige hechtenis. Dit is de laatste fase van het gerechtelijk vooronderzoek waarin een verdachte in voorarrest zit. Over de wijze waarop het voorarrest wordt toegepast heeft altijd ontevredenheid bestaan. In 1906 zeide toenertijd vermaarde strafrechtjurist prof. Simons al n.a.v. een wetsontwerp op het zelfde punt dat de voorlopige hechtenis meer wordt toegepast dan strikt noodzakelijk is. Twee ministeriële circulaires van 14 juli 1953 (minister Donker) en 17 februari 1965 (minister Scholten) trachtten het Openbaar Ministerie dringende aanwijzingen te geven over een meer beperkte en met de wettekst in overeenstemming zijnde hantering van het instituut van voorarrest. Het Openbaar Ministerie heeft deze aanwijzingen naast zich neergelegd. Dit was aanleiding voor minister Scholten de commissie-Feber in het leven te roepen om dan maar een wetsontwerp voor te bereiden op dit punt.

Deze commissie heeft vorig jaar haar rapport aan minister Polak overhandigd. De minister heeft daarna zijn definitieve wetsontwerp gemaakt. Het wetsontwerp is in de Tweede Kamer gebracht en de vaste commissie voor het departement van Justitie heeft er een voorlopig verslag over gemaakt.

Een normale gang van zaken, zij het dan dat dit wetsontwerp niet de aandacht heeft gekregen die het verdient. Tot nu toe heeft alleen de vereniging van reclasseringsinstellingen gereageerd en het blad Aloha (het vroegere Hitweek). Van reclasseringswege is een rapport gekomen van een commissie onder voorzitterschap van Mr. F. E. Frenkel, wetenschappelijk hoofdambtenaar aan de Economische Hogeschool in Rotterdam en naaste medewerker van prof. Hulsman. Dat dit op eigen initiatief moest gebeuren is omdat de reclasseringsverenigingen op geen enkele wijze betrokken zijn geweest bij de voorbereiding van het wetsontwerp. In hun praktijk plukken zij wel de slechte vruchten van het instituut „voorarrest". Zij gebruiken in hun rapport ook het woord „vrijheidsbeneming" i.p.v. de juridische onderscheidingen: aanhouding en ophouding voor verhoor, inverzekeringstelling, voorlopige hechtenis ten slotte gevolgd door de veroordeling.

Het wetsontwerp heeft zich beperkt tot de voorlopige hechtenis en besteedt geen enkele aandacht aan de vrijheidsbeneming in de vorm van aanhouding en inverzekeringstelling die hieraan voorafgaat. De commissie-Feber kreeg als opdracht een regeling te maken met de strekking om:

1. de gronden waarop voorlopige hechtenis is toegelaten te preciseren en de motivering daarvan te verzwaren en
2. de gevallen waarin voorlopige hechtenis is toegelaten te beperken.

De huidige regeling (art. 64 Wetboek van Strafvordering) zegt: Er moeten ernstige bezwaren tegen de verdachte zijn gerezen en uit bepaalde omstandigheden moet blijken van het bestaan van gevaar voor vlucht of van een gewichtige reden van maatschappelijke veiligheid, die de onverwijde vrijheidsbeneming vordert. Het laatste werd door de jurisprudentie afgezwakt tot vrees voor herhaling en vrees voor het wegmaken van bewijsmateriaal.

Het wetsontwerp heeft hier ondanks zijn strekking niets aan veranderd. Het heeft deze afzwakking overgehouden en eist slechts: gevaar en het bemoeilijken van het aan de dag brengen van de waarheid. Dit gevaar voor vlucht of herhaling en het bemoeilijken van het onzoekt zijn risico's die men nooit kan vermijden zodat als het ware voorlopige hechtenis altijd toegepast zou moeten worden. (het nieuwe artikel 64, lid 2). Sterker nog, in het nieuwe art. 64 lid 1 is er een nieuwe grond bijgekomen om iemand in voorlopige hechtenis te nemen. Deze luidt:

...... indien tegen de verdachte ernstige bezwaren zijn gerezen ter zake van een misdrijf van zo ernstige aard dat het belang van de rechtsorde de bewaring bepaaldelijk vordert! In de memorie van toelichting wordt dit door de minister uitgelegd als ...... wanneer het volstrekt onbegrijpelijk zou zijn dat de verdachte op vrije voeten blijft!

De commissie-Feber die deze tekst voorstelde gaf als toelichting dat met „een misdrijf van zo'n ernstige aard" bedoeld werd een misdrijf waarop minimaal een gevangenisstraf staat van tien jaar. De commissie heeft dit niet expliciet in het wetsonderwerp willen zetten omdat dan in de praktijk in zo'n geval automatisch voorlopige hechtenis zou worden toegepast zonder naar het belang van de rechtsorde te kijken. De minister heeft deze uitleg uitdrukkelijk niet overgenomen en laat het bij zijn zeer vage opmerking.

De vaste commissie van de Tweede

Kamer waarschuwt in het voorlopig verslag dat het nu d.m.v. deze interpretatie mogelijk wordt mensen vast te houden wegens het „geschokt rechtsgevoel" en het „ondermijnd overheidsgezag", kortom op grond van „das gesunde Volksempfinden".

Dit nieuwe artikel 64 moet gelezen worden in combinatie met het nieuwe artikel 78. Dit artikel eist dat de gronden waarop iemand in voorlopige hechtenis genomen wordt worden gemotiveerd, behalve ...... voor het nieuwe art. 64, lid 1! Dit ontkracht in één pennestreek de bedoeling van de nieuwe regeling en geeft er een uitbreiding aan, die in de huidige regeling nog niet mogelijk is. De praktijk zal dan zo worden, dat iedere rechter-commissaris die een bevel tot voorlopige hechtenis afvereiste motivering wil ontlopen, dit op grond van artikel 64, lid 1, zal doen.

De gevallen waarin ......

De huidige tekst zegt dat voorlopige hechtenis wordt toegelaten in geval van misdrijven uit het Wetboek van Strafrecht, enkele overtredingen uit hetzelfde boek waarop een gevangenisstraf van vier jaar of meer staat en nog vele artikelen uit allerlei bijzondere wetten.

De twee criteria die hier een rol spelen zijn als eerste het onderscheid misdrijf-overtreding in het Wetboek van Strafrecht en als tweede de grens van vier jaren.

Het eerste onderscheidt dateert uit 1886 en gaf aan of men in die tijd een strafbaar feit als ernstig of als minder ernstig beschouwde. De ideeën hierover zijn met de jaren wel veranderd. De commissie-Langemeyer bijvoorbeeld die zich bezig hield met artikel 117 Wetboek van Strafrecht (het misdrijf van belediging van een bevriend staatshoofd) n.a.v. „Johnson moordenaar" heeft toenertijd voorgesteld de strafmaat van vier jaren in dit artikel terug te brengen tot 2 jaren, alleen al om aan de mogelijke toepassing van voorlopige hechtenis in dit geval te ontkomen. Het is bovendien een zeer abstrast onderscheid. Een overtreding kan in concreto vele malen ernstiger zijn dan een misdrijf.

Het tweede criterium, de vier-jarengrens dateert eveneens uit 1886 en gaf aan hoe men in de vorige eeuw over de strafmaat en de heilzame invloed van het gevangeniswezen dacht.

De commissie-Feber en de minister hebben deze criteria doorgelicht noch beperkt. Men heeft zich beperkt tot het schrappen van enkele artikelen uit de bijzondere wetten.

Verder bevat het wetsontwerp een nieuwe bepaling (art. 64, lid 3) die in de praktijk een omgekeerd effect dan haar bedoeling was zal hebben. De bepaling zegt dat voorlopige hechtenis slechts mag worden verleend in gevallen waarin ernstig rekening moet worden gehouden met de mogelijkheid dat aan de verdachte een straf of maatregel zal worden opgelegd waardoor hem een langere tijd zijn vrijheid zal worden ontnomen dan de tijd die hij in voorlopige hechtenis zal hebben doorgebracht. De bedoeling van de bepaling is uiteraard om tot voorzichtigheid te manen. Het effect zal zijn dat de rechter zijn straf in ieder geval zal aanpassen aan de duur

Vervolg pag. 7

DE PRIJSSTIJGINGEN DRAGEN GEEN TIJDELIJK KARAKTER;

ZIJ ZIJN BLIJVEND!

DE PENSIOENEN EN SALARISSEN DIENEN TE WORDEN AANGEPAST!

AANPASSING GEVRAAGD

NOG EVEN DIT : BRANDEND VERLANGEN

Een Amerikaans paar wilde zo graag zijn bagage hebben, dat het brand ging stichten.

De 25-jarige vrouw en de 28-jarige man hadden hun koffers in het kantoortje van de V.V.V. tegenover het Centraal Station in Amsterdam achtergelaten.

Toen zij om half een ' nachts terugkwamen, was het gebouw gesloten. De Amerikanen vonden, dat de agenten van een nabij gelegen politiepost maar even moesten inbreken. De agenten weigerden aan dit verzoek te voldoen.

De vrouw kreeg een idee: wanneer er brand is, moet de politie wel ingrijpen En voor die brand wilde zij wel zorgen.

De agenten zagen op hun volgende rondgang dat de twee Amerikanen brandende kranten in de brievenbus van het V.V.V.-kantoortje stopten. De man en de vrouw werden aangehouden wegens poging tot brandstichting.

Zonder hun bagage.

VAN DE TOEPAS........

Vervolg van Pag 6

van het voor-arrest om enerzijds de rechter-commissaris niet in zijn collegiale hemd te zetten en anderzijds om bij de verdachte niet het gevoel te wekken of te versterken dat hij onrechtvaardig behandeld is door een te lang voor-arrest. De bepaling maakt ook inbreuk op het eeuwenoude principe dat een verdachte zolang hij nog niet veroordeeld is voor onschuldig wordt gehouden.

De rol van de advocaat

Ons wetboek van strafverordering bevat een bepaling (art. 50) waarin gezegd wordt dat de raadsman vrije toegang tot de verdachte heeft. In art. 27 wordt diegene verdachte genoemd tegen wie een **vervolging** is gericht. Deze twee artikelen zouden de advokaat de bevoegdheid behoren te geven zich met zijn cliënt in verbinding te stellen na de aanhouding. **De praktijk is anders. De politie en de officier van justitie dulden geen pottenkijkers;** pas als de periode van voorlopige hechtenis intreedt voegt de rechter-commissaris een advocaat aan de verdachte toe, op zijn verzoek.

Hier heerst nog een stuk rechtsongelijkheid tussen diegene die zich een vaste advocaat veroorloven kan en diegene die geen advocaat heeft. De laatste moet zich tot de raad van rechtsbijstand wenden voor een prodeo-advocaat met een zogenaamd „bewijs van onvermogen". Het duurt dan enige tijd voor hij de hulp en bijstand van een advocaat heeft. De commissie-Feber heeft om aan deze bezwaren tegemoet te komen het voorstel aan de minister gedaan om automatisch aan iedere verdachte in geval van inverzekeringstelling (de periode van maximaal vier dagen die men in het arrestantenlokaal van het politiebureau doorbrengt, voor de voorlopige hechtenis begint) een advocaat toe te voegen. De minister heeft een drietal argumenten gevonden om niet op dit voorstel te hoeven ingaan. Zijn eerste bezwaar is de kwestie van het honorarium van de advocaat. Het zou ook zeer ongebruikelijk zijn geweest als de commissie dit wel gedaan had. Dergelijke salarisregelingen worden nooit uitgezonderd het Koninklijk Huis en enkele hoge functionarissen) in een wet geregeld, maar in een Koninklijk Besluit. Het tweede argument was voor de minister de vraag wat dan wel de taak zou kunnen zijn van een advocaat in de naar zijn smaak zo korte periode van inverzekeringstelling.

De vaste commissie van de Tweede Kamer antwoordde in haar voorlopig verslag op deze vraag (Wij) .... stelden voorts met verbazing de vraag hoe de bewindsman kan vragen wat precies de taak zou kunnen zijn van een toegevoegd raadsman die alleen in de zeer korte periode van inverzekeringstelling optreedt. Deze vraag wordt toch immers beantwoord door de commissie-Feber zelf, in niet mis te verstane bewoordingen namelijk: morele steun en juridische informatie, aan het licht brengen van eventuele feiten of omstandigheden die kunnen leiden tot ontslag of die van belang zijn voor de verdediging, het bijstaan van de verdachte in het verhoor door de rechter-commissaris in verband met de vordering tot bewaring, tegenwicht bieden wanneer het min of meer twijfelachtig is of een bevel tot bewaring moet worden gegeven en steunen van een verzoek tot schorsing." Het laatste argument van de minister tegen vroegtijdige rechtsbijstand luidt: om te kunnen helpen, zou de advocaat eerst kennis moeten nemen van de stukken.

Hierin is nu door het wetboek van strafvordering niet voorzien. En dit terwijl de commissie-Feber juist het voorstel deed om te komen tot een wetswijziging in dit opzicht. Wanneer de wet iets niet uitdrukkelijk regelt, leidt dit bij de autoriteiten die deze wet hanteren bijna altijd tot de conclusie dat zij of niet verplicht zijn iets toe te staan of iets mogen doen omdat het niet verboden is, al naar gelang het hen uitkomt.

Vervolg pag 8.

KLEINE WONDJES, GROTE GEVOLGEN

Wanneer ik patiënten een prikje moet geven, al is het nóg zo klein, dan zal ik het altijd even joderen. De patiënten zelf verwonderen zich daar wel eens over. Die steken een verwonde vinger in de mond, sabbelen er een tijdje op en vinden daarmee de behandeling wel afdoend. In de gewone huiselijke bezigheden is dat dan ook meestal wel voldoend.

Omdat een niet te diepe speldeprik al dicht is voordat er infectie bij kan komen. Grotere verwondingen echter, en vooral wanneer ze rond de nagels zitten, vereisen een betere behandeling. Onder grotere verwondingen versta ik dan alles wat groter is dan een speldeprik, dus ook de flinke splinter onder de nagel en de steek in de rand van de vinger met de uitgeschoten schroevendraaier.Als daar „vuil" bijkomt, kan er een fikse ontsteking ontstaan waarvan de vinger dik, pijnlijk en

(Vervolg pag. 9

Vervolg

Het Verdrag van Rome

Het Europees verdrag voor de rechten van de mens heeft in ons rechtssysteem een hogere geldingskracht dan onze eigen wetten.

Er bestaat voor de rechter dan ook het recht om onze wetten te toetsen aan dit verdrag. Voor grondrechten als de vrijheid van meningsuiting en de vrijheid van vereniging en vergadering heeft zich al zo'n jurisprudentie ontwikkeld dat de Nederlandse wetgeving zich strikt aan het verdrag houdt om nietigheid van een te ruim geformuleerde wet te voorkomen. Op het gebied van strafrecht en strafprocesrecht is nog niets gepresteerd om tot overeenstemming te komen met de principes die in het verdrag zijn uitgedrukt. Art. 5 van het verdrag spreekt van „een redelijke termijn" om voor een rechterlijke instantie te worden geleid en berecht te worden. Dit heeft in b.v. Engeland, West-Duitsland en Zwitserland geleid tot een termijn van 1 dag, in Frankrijk en Oostenrijk tot een termijn van 2 dagen waarna een rechter een beslissing neemt over al dan niet voorlopige hechtenis. In Nederland bestaat nog steeds deze termijn uit 1 dag verhoor en 4 dagen inverzekeringstelling. De periode van voorlopige hechtenis is in Nederland onbeperkt, terwijl die periode in West-Duitsland niet langer mag duren dan zes maandan. In art. 6 van het Verdrag van Rome wordt o.a. gesproken over de bijstand van een advocaat voor iemand tegen wie een vervolging is ingesteld. Hierover is boven al het nodige gezegd. Een apart punt om even te vermelden is wel art. 5, lid 4 en 5. Daar staat dat iemand die het slachtoffer is geworden van een onrechtmatige vrijheidsbeneming recht heeft op schadeloosstelling. De Nederlandse regeling geeft slechts een (kleine) financiële tegemoetkoming (art. 89, 90 Wetboek van strafvordering). De minister heeft geen poging gedaan om dit verschil recht te trekken. Bovendien bestaat er nog een resolutie van de raad van Europa, gedateerd 9 april 1965 over de voorlopige hechtenis. Een dergerlijke resolutie is natuurlijk geen „must" maar geeft toch duidelijke aanwijzingen hoe de ontwikkeling van de rechtsorde in dit verband dient te zijn. De resolutie (waaronder ook een Nederlandse handtekening staat) laat er geen twijfel over bestaan, dat voorlopige hechtenis een „ultimum remedium" moet zijn, een allerlaatste middel toegepast in de bitterste noodzaak.

Als dwangmiddelen die eerst geprobeerd zouden kunnen worden, vermeldt de resolutie: een borgsom naar draagkracht, het inleveren van identiteitspapieren, een meldingsplicht, een verbod om op bepaalde plaatsen te komen en een huisarrest.

Suggesties van de vaste commissie

Het voorlopig verslag van de vaste commissie van de Tweede Kamer bevat uit ontevredenheid over dit wetsontwerp enige suggesties voor de minister die vrij ver gaan. De commissie vraagt om in het stadium van inverzekeringstelling de verdachte de steun en bijstand van een advocaat te geven en ook de reclassering in te schakelen. Zij denkt hierbij aan een instelling als „advocaten van de week". Om reëel te kunnen helpen moeten de advocaten dan recht hebben op inzage van alle stukken in alle stadia. Dit maakt tevens het aanleggen van schaduwdossiers noodzakelijk. Nu worden dossiers namelijk nooit gefotokopieerd. Dit leidt soms tot het langer aanhouden van een zaak omdat diegene van het parket die het dossier behandeld met vakantie gaat of om andere redenen afwezig is.

Als uiterste termijn van de periode voorafgaand aan de voorlopige hechtenis doet de Kamercommissie de aanbeveling van een vrijheidsbeneming van hooguit twee-en-een-halve dag door politie en officier van justitie.

De grote grief van de commissie is dat d.m.v. art: 64, lid 1 niet meer de persoon van de verdachte aanleiding is voor voorlopige hechtenis, maar het onpersoonlijke begrip „rechtsorde". Hierdoor gaat de voorlopige hechtenis nog schriller afsteken tegen de straffen zelf, die dienstbaar worden gemaakt aan de resocialisatie van de veroordeelde. De voorlopig-hechtenis moet het voorlopig doen zonder de bijstand van de reclassering, terwijl hij in het Huis van Bewaring aan sterkere beperkingen onderworpen is, wat betreft bezoek en post, dan de veroordeelden. Dick Arendshorst.

Vervolg

Het Verdrag van Rome

Het Europees verdrag voor de rechten van de mens heeft in ons rechtssysteem een hogere geldingskracht dan onze eigen wetten.

Er bestaat voor de rechter dan ook het recht om onze wetten te toetsen aan dit verdrag. Voor grondrechten als de vrijheid van meningsuiting en de vrijheid van vereniging en vergadering heeft zich al zo'n jurisprudentie ontwikkeld dat de Nederlandse wetgeving zich strikt aan het verdrag houdt om nietigheid van een te ruim geformuleerde wet te voorkomen. Op het gebied van strafrecht en strafprocesrecht is nog niets gepresteerd om tot overeenstemming te komen met de principes die in het verdrag zijn uitgedrukt. Art. 5 van het verdrag spreekt van „een redelijke termijn" om voor een rechterlijke instantie te worden geleid en berecht te worden. Dit heeft in b.v. Engeland, West-Duitsland en Zwitserland geleid tot een termijn van 1 dag, in Frankrijk en Oostenrijk tot een termijn van 2 dagen waarna een rechter een beslissing neemt over al dan niet voorlopige hechtenis. In Nederland bestaat nog steeds deze termijn uit 1 dag verhoor en 4 dagen inverzekeringstelling. De periode van voorlopige hechtenis is in Nederland onbeperkt, terwijl die periode in West-Duitsland niet langer mag duren dan zes maandan. In art. 6 van het Verdrag van Rome wordt o.a. gesproken over de bijstand van een advocaat voor iemand tegen wie een vervolging is ingesteld. Hierover is boven al het nodige gezegd. Een apart punt om even te vermelden is wel art. 5, lid 4 en 5. Daar staat dat iemand die het slachtoffer is geworden van een onrechtmatige vrijheidsbeneming recht heeft op schadeloosstelling. De Nederlandse regeling geeft slechts een (kleine) financiële tegemoetkoming (art. 89, 90 Wetboek van strafvordering). De minister heeft geen poging gedaan om dit verschil recht te trekken. Bovendien bestaat er nog een resolutie van de raad van Europa, gedateerd 9 april 1965 over de voorlopige hechtenis. Een dergerlijke resolutie is natuurlijk geen „must" maar geeft toch duidelijke aanwijzingen hoe de ontwikkeling van de rechtsorde in dit verband dient te zijn. De resolutie (waaronder ook een Nederlandse handtekening staat) laat er geen twijfel over bestaan, dat voorlopige hechtenis een „ultimum remedium" moet zijn, een allerlaatste middel toegepast in de bitterste noodzaak.

Als dwangmiddelen die eerst geprobeerd zouden kunnen worden, vermeldt de resolutie: een borgsom naar draagkracht, het inleveren van identiteitspapieren, een meldingsplicht, een verbod om op bepaalde plaatsen te komen en een huisarrest.

Suggesties van de vaste commissie

Het voorlopig verslag van de vaste commissie van de Tweede Kamer bevat uit ontevredenheid over dit wetsontwerp enige suggesties voor de minister die vrij ver gaan. De commissie vraagt om in het stadium van inverzekeringstelling de verdachte de steun en bijstand van een advocaat te geven en ook de reclassering in te schakelen. Zij denkt hierbij aan een instelling als „advocaten van de week". Om reëel te kunnen helpen moeten de advocaten dan recht hebben op inzage van alle stukken in alle stadia. Dit maakt tevens het aanleggen van schaduwdossiers noodzakelijk. Nu worden dossiers namelijk nooit gefotokopieerd. Dit leidt soms tot het langer aanhouden van een zaak omdat diegene van het parket die het dossier behandeld met vakantie gaat of om andere redenen afwezig is.

Als uiterste termijn van de periode voorafgaand aan de voorlopige hechtenis doet de Kamercommissie de aanbeveling van een vrijheidsbeneming van hooguit twee-en-een-halve dag door politie en officier van justitie.

De grote grief van de commissie is dat d.m.v. art: 64, lid 1 niet meer de persoon van de verdachte aanleiding is voor voorlopige hechtenis, maar het onpersoonlijke begrip „rechtsorde". Hierdoor gaat de voorlopige hechtenis nog schriller afsteken tegen de straffen zelf, die dienstbaar worden gemaakt aan de resocialisatie van de veroordeelde. De voorlopig-hechtenis moet het voorlopig doen zonder de bijstand van de reclassering, terwijl hij in het Huis van Bewaring aan sterkere beperkingen onderworpen is, wat betreft bezoek en post, dan de veroordeelden. Dick Arendshorst.

CHARTERVLUCHTEN

(Het volgende artikel is overgenomen uit „de Schakel" maandblad voor de politie op Aruba van augustus 1969.)

Het is een feit van algemene bekendheid, dat de reislust ieder jaar groter wordt. Vervoermaatschappijen streven ernaar om aantrekkelijke tarieven te creëren. Wij, op de Nederlandse Antillen, zijn voor vervoer „naar buiten" grotendeels aangewezen op vervoer door de lucht. Nu doet zich een bijzonder vreemd verschijnsel voor. Allerwege wordt propaganda gevoerd voor „Sneller en goedkoper reizen", maar, zodra er een chartermaatschappij komt, overigens met goede vliegtuigen, die tegen voor de reizigers zeer aantrekkelijke prijzen, een vlotte verbinding tot stand brengt, wordt er — door wat men noemt — bonafiede maatschappijen, roet in het eten gegooid. Nu zijn wij van huis uit uitermate argeloos en ik zou haast zeggen bij het onnozele af goedgelovig, maar één ding wil er bij ons niet in, dat zo'n maatschappij met haar aantrekkelijke tarieven, ten gerieve van de reiziger met verlies zal gaan vliegen. Erger, er wordt winst gemaakt, nog erger, die „bonafide maatschappijen" overvragen ons schadelijk. Men maakt zich ervan af met de dooddoener dat „men" volgens IATA tarieven moet vliegen.

We hebben het meegemaakt, dat er maatschappijen op Aruba vlogen, die ons tegen een uitermate aantrekkelijk tarief naar het buitenland vlogen in vliegtuigen, die niet in het minst onder deden voor die van die „bonafide vervoersmaatschappijen" en ze volgen nog precies op tijd ook, wat van die „bonafide vervoersmaatschappijen" lang niet altijd gezegd kan worden en dan druk ik me uiterst eufemistisch uit. Zodra een dergelijke maatschappij echter het monopolie had verworven vlogen de prijzen omhoog en ging men „volgens IATA tarieven" vliegen.

Dacht U nu echt, waarde lezer, dat die maatschappij tevoren met verlies gevlogen had ...... ???? kom nou ...... !!!

We geloven niet dat er iemand gediend is met een dergerlijke flauwe kul en zijn ervan overtuigd dat als men de prijzen naar beneden brengt, de reislust belangrijk groter zal worden.

Het is immers toch te gek dat je per A.L.M. meer betaalde om van Aruba naar Bonaire te vliegen dan dat je per T.C.A. (in een comfortabele DC-8) voor een vlucht Aruba—Puerto Rico betaalde en dat praat ik nog niet eens over de toeristische mogelijkheden en bezienswaardigheden van het ene- of het andere eiland. Ook dat behoort echter, dank zij de IATA weer tot het verleden, tot heil van de aandeelhouders/IATA leden.

Ik ben een uiterst ordelievend mens, maar geloof toch wel dat het de hoogste tijd is dat er een algemene boycot tegen dit soort praktijken uitbreekt onder de reizigers als een scherp protest om zich nog langer te laten snijden.

KLEINE WONDJES . . .

(Vervolg van pag. 7)

kloppend kan zijn. Het malle is dat zelfs met zo'n dikke vinger de patiënt in veel gevallen nog niet eens naar de dokter gaat. Pas wanneer er op de arm een rode streep verschijnt, komt hij, hard hollend aanrennen, omdat hij, zoals hij angstig zegt, bloedvergiftiging' heeft. Met die bloedvergiftiging valt het noggal mee. Is er aan de hand (en bij de voet gaat dat net zo) een ontsteking ontstaan, dan worden de „kwade stoffen" afgevoerd langs de zogenaamde lymfbanen naar het eerstvolgende klierstation om daar onschadelijk te worden gemaakt. Voor de hand ligt dat ontstekingen worden er zoveel „kwade stoffen" afgevoerd dat de lymfbaan zelf ook ontstoken raakt. Wanneer dat het geval is, zien we een rode streep over de arm lopen die meestal snel weer verdijnt als we de ontsteking zelf te lijf gaan. Op de eenvoudigste wijze doen we dat door de hand enkele malen per dag gedurende minstens een kwartier in een goed warm sodabad te houden om de ontsteking naar de oppervlakte van de huid te trekken, waardoor doorbreken naar buiten wordt bevorderd. De minder eenvoudige wijze moet door de dokter worden uitgevoerd en bestaat uit het openen van een eventueel aanwezig abces. Al deze narigheden kan evenwel worden voorkomen door iedere kleine verwonding met wat meer zorgvuldigheid te behandelen dan U gewend bent. Want we praten nu wel langs de neus weg over een eventueel aanwezig abces, maar het is helemaal niet uitgesloten dat een heel keline verwonding langs het nagelbed tot een abces uitgroeit. wanneer de ontsteking zich naar de diepte verplaatst, dan heet dat in de volksmond „fijt". En de behandeling van de laatste kan de eigenaar wel eens een vingerkootje kosten. Het is dus de moeite waard een kleine investering te doen in de vorm van een buisje jodium, en neemt U dan toch vooral de donkerbruine soort, want noch de ongekleurde, nóch de vuurrode ontsmettingsmiddelen zijn erg effetief, al worden ze U nogal eens aangeboden wanneer U om jodium vraagt. Slechts in echte donkerbruine jodium zie ik heil

ZIEKTEKOSTENVERZEKERING VOOR IEDEREEN?

Eén van de sociale problemen van ons land is wel het gemis van een alomvattende adequate ziektekostenverzekering. En daarmee bedoel ik dat iedereen zónder werk, verzekerd moet zijn; zodat wanneer zij of hij of een kind ziek wordt, hun te állen tijde geneeskundige hulp wordt verstrekt en dat dan zónder kosten voor de betrokkene.

Een illussie...?? Geenszins...!

Reeds meermalen is er allerwege hier in ons land betoogd en we zonderen daarbij geenszins de Staten van de Nederlandse Antillen uit, dat een dergelijke ziektekostenverzekering met de mees-

te spoed tot stand diende te komen, natuurlijk), arbeider of ambtenaar, waarbij voorál de kleine man (en vrouw zónder de dreigingen van een compleet faillissement zich moet kunnen permiteren ziek te worden óf een operatie te ondergaan.

Gesproken, jawél... maar wat is tot heden toe het resultaat geweest van al die goede voornemens. We weten het maar al te goed, niets...

Daarom lijkt het wel gewenst, nú, met een nieuwe regering en dus ook nieuwe sociale voornemens, de koe dan eindelijk eens bij de horens te vatten.

Beseffende, dat kritiek leveren zonder meer wel gemakkelijk maar ook zoutloos is, moeten we trachten een vingerwijzing te geven in de goede richting. Welaan, laten we eens in grote lijnen uiteraard trachten uit te denken hoe deze brandende kwestie het best en het snelst geregeld zou kunnen worden.

Wij weten immers óók dat in het verleden reeds ettelijke besprekingen zijn gevoerd, waarbij vooral is gebleken dat het honorarium van de aan te trekken artsen een grote rol heeft gespeeld. We weten ook, dat onze huidige artsen in onze (gesocialiseerde en helaas hier en daar) nog te socialiseren maatschappij, van een dusdanig kaliber zijn, dat zij aan onze opbouwende gemeenschap de nodige steun zullen verlenen.

Daarnaast behoeft het geen betoog dat we vanzelfsprekend aannemen, dat het géén pas geeft, om artsen, na hun toch al niet te korte studietijd op een salaris rond te laten lopen, dat hen noodzaakt om bv. buiten het werk voor de overheid er nog bovendien een volle dag- (en nacht-)taak bij te nemen.

We weten ook, dat in 1968 de salarissen van de medici in overheidsdienst weliswaar zijn opgetrokken, maar het is nog steeds allesbehalve een vetpot.

In een nieuwe opzet dient dit door een grondige en beter uitgebalanceerde vergoedings- cq salarisregeling verbeterd te worden.

Als we nu eens naar Nederland kijken en we beschouwen daar het ziekenfondswezen met die machtige bedragen welke jaarlijks door de ziektekostenverzekeringsmolen worden heengedraaid, dan vraag ik mij in gemoede af: „zijn wij hier leden van het Koninkrijk der Nederlanden (Nederlanders) óf zijn wij het niet!?

En daar bedoel ik dan maar mee, dat we steeds horen spreken over sociale begeleiding bij de economische hulp die vanuit Europa en Nederland wordt gegeven. Denk maar aan de woorden van Sieg Rigaud in de Staten kórt na 30 mei.

Wél, volgens mij is Nederland nu dan eens in de gelegenheid een staaltje van sociale begeleiding zonder al te veel kosten, te demonstreren.

Door doodeenvoudig in nauwe samenwerking met ons departement van Volksgezondheid (ook een nieuwe minister...) door middel van (middels) ons veelgeprezen Statuut, de Nederlandse Ziekenfondsstructuur u i t t e breiden tot de Nederlandse Antillen.

En denk nu niet meteen alsjeblieft, dat zoiets Nederland de kop gaat kosten want dat is niet waar. Want al denken we nu zélf wel, dat Curaçao b.v., de spil van de wereld is, een feit blijft, dat alle inwoners van ons Land, álle eilanden inbegrepen, met elkaar nét een provinciestadje in Nederland kunnen opvullen...

Deze eventuele uitbreiding van het ziekenfondswezen zal dan ook de begroting van het Nederlandse departement van Volksgezondheid nauwelijks beroeren. Immers, door dezelfde adequate premie-heffing voor ons ook door te voeren en daarbij het koersverschil óm te rekenen zodat wij als economisch zwakkere partner immers, slechts ongeveer de helft behoeven op te brengen en anderzijds de pit te keren claims zoveel te verhogen als voor hier voldoende geacht moet worden; wordt dan de sociale begeleiding vanuit Nederland voor het éérst in een klinkend stuk praktijk omgezet.

Ik vind, dat dit toch wel eens op heel korte termijn door onze regeerders moet worden bekeken. We hebben er namelijk een bepaald recht op. Waarom? Wel ten eerste vragen wij niet om een aal-

moes of in de zogenaamde bijstandswet te mogen worden opgenomen. De beroemde wet, die immers zegt dat iedere Nederlander (in Nederland) die niet werkt (of wil werken) tóch zijn centen krijgt. En ten tweede zijn wij allemaal wel dégelijk Nederlander. Wat wij wél durven te vragen is, om tegen betaling van premie, méé verzekerd te zijn met onze méde Nederlanders tegen de kosten van geneeskundige verzorging in de ruimste zin des woords.

En waarom doen wij zoiets dan niet geheel zelfstandig?

Wel, om de doodeenvoudige reden dat onze gemeenschaap slechts zó klein is dat de risiko's onvoldoende gespreid kunnen worden, met als gevolg dat je een waanzinnig hoge premie-betaling zou moeten eissen. Kunnen wij daarentegen met de millioennenmassa van Nederland meedraai en, dan zal dit nauwelijks voor de Nederlandse Schatkist merkbaar zijn, maar voor de Antilliaanse gemeenschap is het dán een der grootste zegeningen van de laatste tijd.

En dát bedoel ik nu met sociale begeleiding. Nógmaals wij vragen dan niet om een aalmoes. Wij verzoeken dus dan alleen om tegen gerede mede-betaling en dan liefst als economisch minder draagkrachtige in de Koninkrijks-gemeenschap, tegen gereduceerde premie'-en, ons óók toe te laten tot slechts een kleine gedeelte van de sociale zegeningen die wij als Nederlanders in Europa wél en als Nederlanders hier in de Antillen niet hebben...

Voor de medici die hieraan zouden willen meewerken net als hun broeders in Nederland, alsmede de dito verplegende instellingen hier te lande die zich voor een zodanige sociale regeling volkomen zouden willen inzetten, (en waarom niet?) zouden dan gelijke regelingen als in Nederland zelf getroffen dienen te worden.

En wij als inwoners van de Nederlandse Antillen, wij zullen dan eindelijk in de toekomst onze blindedarm kunnen laten verwijderen, zonder dat wij onder behandeling moeten gaan van een neuroloog in verband met de kwellende financiële zorgen.

Laat ons (lees Regering) dus zo spoedig mogelijk in nauwe samenwerking met onze sociaal-economische draagkrachtige Rijkspartner overgegaan tot het instellen van „volksziektekostenverzekering" analoog aan de Nederlandse, want heus, er is al jaren te láng mee gewacht.

DEMOCRATISERING?

Zo juist las ik voor U in de „Vakbeweging" de wekelijkse uitgave van het N.V.V: die wij hier door de zeepost altijd een maandje later ontvangen als dat we hem eigenlijk nodig hebben; in ieder geval las ik dan voor U, dat men daarin stelde, dat democratisering van het onderwijs meer eist dan alléén maar praten...

En dan ben ik dus weer op mijn stokpaardje belang en voel mij wéér roepende in de Antilliaanse onderwijswoestijn. Maar dat neemt niet weg, dat ik dankbaar ben, althans dat de redactie van „De Ambtenaar" mijn stukje wil plaatsen. misschien dat ééns ... heel misschien, ook óns onderwijs democratisch van opzet gaat worden.

Want dit wíl en blijf ik stellen ... ons onderwijs loopt parallel aan dat van Nederland, zónder meer ... en wat willen wij verstaan onder democratisering van het onderwijs? Juist ... het voor álle jeugdigen die daarvoor de capaciteit bezitten, openstellen van álle (let wel álle...) soorten onderwijs.

In Nederland heeft minister Veringa (onderwijs) een nota het licht doen zien, waarin één en ander stevig wordt aangepakt. De bijgevoegde tabellen liegen er dan ook niet om en we drukken tabel I hierbij even af. U ziet dan onderscheidene kolomen van milieu (het zogenaamde hogere, middelbare en lagere; mag U zelf uitmaken waar U bij behoort) met daarachter de kolom die aangeeft hoeveel Nederlanders procentsgewijs behoren bij die milieus en dan dáárachter in verschillende kolom-

millieu	samen-stelling bevolking	Type onderwijs				
		LBO	ULO	VHMO	Kweek-school	Hoge-school
hoger	5%	3%	5%	27%	10%	43%
middelb.	40%	37%	53%	52%	61%	47%
lage	55%	60%	41%	21%	28%	10%

men het type onderwijs dat wordt gevolgd door de jeugd uit de verschillende milieus en dan ziet U (natuurlijk, had U ánders verwacht?) dat de sociologish gezien lagere milieus de minste percentages en de hogere milieus de hóógste percentages voor voortgezet onderwijs leveren.

Jan met Pet staat er in Nederland nog steeds naast en dát volgens een ministeriële nota. Dus niet eens een protest van een vakbond of zo, want die zijn op dat gebied óók nog steeds slapende, al wordt er wel meer aandacht aan besteed dan voorheen.

Maar wat ik wil betogen is het simpele feit, dat het hier precies hetzelfde is en niet anders en dat ik zou willen aandringen bij de diverse onderwijsorganisaties om ééns dit probleem te willen gaan belichten. Dit lijkt mij voor de toekomst van de Antillen namelijk belangrijker dan welk meningsverschil ook over indeling in salarisschalen. Dit behoort tot de taak van de vakbeweging en dus óók tot die van de onderwijsvakbeweging, want ook ónze kinderen zijn er mee gemoeid.

Onze sociaal lagere milieus leveren een totaal onvoldoende aantal kinderen af met capaciteiten voor verdere en hogere studie, doodeenvoudig omdat de kansen persé niet gelijk liggen. Ondanks alle vaderlijke wijze woorden van bètweters Laat de Regering eens de nota van Veringa goed bestuderen en dan de hand in eigen Antilliaanse boezem steken en als déze Regering dan kan stellen naar éér en gewèten; „dit

Openbare leeszaal

de ambtenaar

Officieel orgaan van de ANAAB—ARUBA. Deze bond is verenigd in de Algemene Nederlands Antilliaanse Ambtenaren Federatie met:

de ABVO, de Bond van Gepensioneerden van de Nederlandse Antillen (B.G.N.A.), de R.K. Vereniging van Onderwijzend Personeel „Don Bosco" te Curaçao en de R.K. Vereniging voor Onderwijzend Personeel „Sint Thomas" te Aruba en de Ned. Vak. Ver.

Uitgever: de ANAAB—Aruba

Redaktie, G. Robles Fahrenheitstraat 20, Tel: 2000-1433
A.R. Warren G. Madurostraat 43, Tel: 1124-2/3372..

Bank: H.B.U.

Stukken, bestemd voor opname in het orgaan, dienen in het bezit te zijn van de redaktie uiterlijk de 20ste van de maand, voorafgaande aan die van verschijning.

Drukker: V.A.D.

Oplage: 1000 exemplaren.

JAARGANG 32 NOVEMBER No. 9

NAAM : J Harbog

ADRES :

ALHIER

vindt hier niet plaats", deze sociale onrechtvaardigheid" dan neem ik mijn woorden terug.

Maar zolang men in Nederland schat dat er enige honderden millioenen nodig zullen zijn om een waaráchtige democratisering van het onderwijs dáár door te kunnen voeren, zal het wel zo worden, dat wij voorlopig als achtergestelde provincie op dezelfde voet zullen moeten doorgaan. Tenzij van ons uit de Nederlandse Regering wordt opgepord zich niet langer achter het uitbrengen van een nota te verschuilen, maar daadwerkelijk een actief beleid te gaan voeren ter democratisering van het onderwijs, waarin dan ook het Antilliaanse deel van het Koninkrijk moet worden betrokken.

Dát noem ik dan ook weer een stuk sociale begeleiding die in het verleden maar al teveel werd gemist wanneer economisch projecten ter tafel werden gebracht. Derhalve dient onze nieuwe minister van Onderwijs de zaken nijdig aan te pakken.

K.